

גליון לג —
שנה חמישית

שנה ג' לשחרור ירושלים
חנוכה תש"ל — ברפ"א לשטרות
5 בדצמבר 1969
מחירות הגלילין לירוח אחת
המג נוינו לשועה — 10 ל"י

הַמְּרֻכָּן

אפיק אל הקורא
*
שלום ערמת בגבורות
שלמה מדליה
התאחדות התיינגים ו-
זכריה דורין
עוורו והשכילו / של
אל שרה" / זכריה

בְּשִׁירָה

השלמה / שלום מדינה
איש נבחר / בכלל אלוני
שלוחיות / רצון הלווי
אהבה אהת / אבשלום שובל

* 10

ספרות ופזקיזור
„בעל חפץ“ / שלמה מדינה
יגואם מדינטליטה/שלום מדינה

אגרת אלדר הדני /

שמעו גריידי
משירת תימן—ב / יוסף טובי
כין בבאיז לפסגה

כ' ב'

שירות יישראלי בתימן / ר' הפו
בית אבי / יוסף דחוח
מסטפורי פרס / זבולון קורט

*
(i)

נוהם פילוסוף זיל / מ' בקרוגן
דר' שלום הררי זיל/אהרון צדוק

מאתם למערכה

הപער בין העדות הולך ומוחזק!

קי האורתודוקסיה לשמהנה, וכן הלאה. מה שמצויר הוא שדווקא "הטוביים" מוסלקיים, זה אמנים מעוניינים של המפה לנווט, אך לא רק מעוניינים זה גם מעניין, ייינגן.

כאן חביבים אנו העורו: אין אנו תחמיים מללהבון ש-ג'יג'וּרעדות'ה"ה שללו, שלא באשחתם, אינט מייצגים את הביעוֹת הכהובות של העדרות, שהיא בעיטה לאותם מדרגה לארונות שהאל בעה לא פוחת מבעית והשווה בחשיבותה לא פוחת ניר' ההבחנה, והשרורה שם זו בה ניר' תחנה להם פוליזוי על עיטנותם בשורתו וטלותה מפלגויה שעימשו "טוטרטיאנאי" בו הסתנן דינואורוס האפר בכל אימתו וכיערו והשחתת כל ולכך טובן בכל שטחי כהוּר למלעלת מושרים שונה. לפ' שעיצם כהוּר גותם שמשה סדרדרמה בגגד התשור ללוות האפר החברתי במדיינית, וכוחות רציזיה לשולטן לפ' שיש בה נחינת האישר למלעשתה-עלול ריבוי, הונושים כלפי עשויק מגן ממש שורות להפלגות האלמיות האיאים שבקרב עדותה-המוראה, אך בעצם נוכחותם בשורות המפלגות, המשוּפין לברבותם הבוחנות, של' חיטול הפער זה לא התיחסותם שלם בעית פנים בכובד ראש הרואו. כולם הרבו פופוט ומיל' על השטהה"ה - "וחוקיקים", "המושחררים", אבל באמנתם הם פוקעים בענין ולא גורמים לאלו שאילו שט' שאין לנו לנטית עלייהם, אבל הוכחה שאין בזה כל ממש. עובידה שט' האיסר, שהטפלותם הכליזיו לא לה' ניס במצוותיהם שום התיחסותם שלם חיטול הפער, והוא לא התיחסותם שלם בעית פנים בכובד ראש הרואו. כולם הרבו פופוט ומיל' על השטהה"ה - "וחוקיקים", "המושחררים", אבל באמנתם הם פוקעים בענין ולא גורמים לאלו שאילו שט' חי הפנים נשארו מופקרים ! וכל' הח' נזיגים' היה לו לא התריעו על כך וגם אין בידם להתריע אף אם יירצ'ן, כי שכן ר' מילגרהו אמר, שהחכסה האמו' והב' יקל להם קשר העוני של אה' דותה-העם האמיתית. כי אה' דותה-העם אמרת לא מתכו שקיים חיז'י עבבה של פער-חברתי מכוון שעבשו מתחנקם גם בהם, ואולי שניה ברכה בטסיון, אם, לכל הפלות יתגערו עדותה-המוראה מהזוויתם וידעו היכן הם עמדים. שהרהורו בדבר במשר ארבע העשנים הבאות.

הטעון, "מצב מלחמה"angan כנגד כל מעשי העול' ישנו טיר' עון: שאנו מוצאים במצב מלחמה"ה ואין פאן, כייבור, לטפל בבעיות האנומיות החמורא, אמנים הוא טיר' עון נכבד מאד. בפה דברים אמרים שהתקפהה בנצח חיל על כל הבע' מוזא. אך לעזרנו הטיעון משמש ב' ידי טועני רוק בעמוד אחד העדשות הפער, על לשער, שככ' בראם, עלי חור' ביביעת, אנו ע' כמעש כל ה' האכלול דיליל את ברבריהם, וזהקו ריאיליט ביזומר ושלשה נזיגים באננסת הששית אשר באננסת ה' ז' לשער, שככ' ימסדים המפלגי ח של האורה יוצרים את הד' בעלות מוגז'ה

לעתין בעלי אויגינטציגיה שונת ורונגה, מוחלשים אחוריהם באמצעות פסחים ור' לבאלציגים כלביים, פפריאן, בקנין מהנהיגים, מה שאינו כן מדבר הוא ברשומות בעלות מזאה אוירופי.

אפיק אל הקורא

ב- “מגילות העצמאות” הוברת לכונן חוקיטיון למדינה שמנחה את ר' ש’ השלטן מה מותר להם ומה אסור להם, כדי לשמר על זכויות האזרה במגיעה לרשותה עי' השלומות, בתגובה במדיניות נאוות.

הנה עברו מלמעלה מעשרים שנה ר' הורקה איננו, כי גוח למטרר בא- קיומה – היא תכובל ביהונוכותה, בתהיליך לה, מהחוק ביהומוקים של ישראל בכל העולם על רוחו, ב- התאם לזריכיו. ברצומו משגה, בר- צורנו מתקלה. באשר זווקת-יסוד היה מעיל לחוקים ולמחוקקים, אך מגן בה לזכויות נאוות.

השלטת הדמוקרטיה ביבן
מעקרונות הדמוקרטיה: הופש
דיבור, חופש המחאה ובחירה
שית. אך לאור הבחרות בישראל,
האורה כי באלה לא תוכל הדמוקרטיה
בישראל להתפתח. בשם הלאומי
הdemocratic של המדומנות פוליטים
אציה רשות לאומות אמתות
וניזים משלוים וחובכים לדגליה
חד מהם הוא "اخוז החיפה" הא
דמוקרטי, המכון מעילך נגדי
עת רשות חדשת המבאים
מחשוב פוליטיים לרוגנים של
את האומה את המדינה ואת המ
מדוע לא נימנה עם אותן מה
מתקדמות התרומות את האחו

עמ' 7!

המזהר מה שיקרא אסיה-אפריקאי
ויהי אפילו אבש"י "רווחה" לפי המושך
גיטים של המשטה, בכל ואת הקטררין
לביביהם הוא של עולמים מארכז'ט
מצוקה". דמיינו, שהמערך הסוציאלי
ספיק יותר אורתה, לוי מארצ'ט
אנשיין-און, לאן לערנו טעינו.
טיטילוק נציגי-עדות מהרבנות
למעשה, כל החבירי הכנסה הם נציגי
גיינ-עדות, אלא שההנציגים של יוצאי
רומניה, גרמניה, פולניה ורוסיה, חור-
שבם לעצם, מושם מה, שهما שלדי
חי העם ורוק יוצאי אסיה-אפריקה הם
ngeיגיינ-עדות, והולא כל אלה מוכ-
נו למעשה עיי' ועדות מינויים של
טפלוגותיהם. בבחירות השביעית, אנו עז'
דים להופעה מעוניינת, כמעט כל ה-
טפלות לא יוצאו מן הכלל דללו או את
ngeיגיינ-עדות-המורת, תברירין, ודוחקו
אוחט ממקומם של לאלא-טפלות, בויתר
שהיו לעזרת-המרוחה, ולשלחה הנציגים
בלבשת השיטין

ממסדים אלה הם לרובן לדמוקרטיה ובולמים את חופש הדעת וחירות הבוחרת. כך מוכאים רוב אוכלוסייה

ה ס ל מ ה

— שלום מוריינה —
בשלום, אחיך, במו' במעלות,
ונן לזרקן גם לצלות...

יש הבוחר שלבי עלה,
לטור טודות התהיה;

יש בשלבי יירידה בוחר,
צפאי בכור שטן לשחר...

יש אמנים מי רגלו תMEDIA,
יש והשלב לא די נסעד.

יש האדרסים גם תפתק:
כי עלה, פירידה ותפה.

אמת לא אדע — שכלי קtan —
אי מדור לו בחר שטן ...

כון נכוון, לבד חמץ —
זה תלי בנקחת מזא.

איי משיא לאיש עצה;
הריך לך משל נרצחה:

מכל עצות חכם אחר —
איש עצת עצם בוחר.

אכן, לדקה, אחא —
בהתכלחה!

את הבחירה, השלטון הבריטי לא יכול
כיד בחוקיות הבחירה, כי גנור מקי'
מה של התהאות, הורות לכך היה
בבחירה נסלו ליתומים בו בחרו
בהתהאות. בבחירה נסאו ליתומים בו בחרו
ב-368,04 צירים. מודר 221 והיתה למפלגת ה-
שלישית בגודלה מודר 26 ושימות.
הינו מיזגים בכל הטוכנו, והשתפותו
לה האזני או המושב מחרת, והשתפותו
ב-12 הקוגניטים. כוחו היה גודל גם
ברשותו המוניציפליות, ולודוגאג בעיר
تل אביב החלקו היה 11% בהכנסה פער
עלים לעירייה. והתהאות הכנסה
21500 פועלים לעיריית תל-אביב. לו
כל אחד מלהות היה מושם עתה ליריה
את התהאות. מזבח היה שפיר.

ריא. ב-1931 היו בבחירה לאספת הנבחר
רים שלישית זכו ב- 3 זרים.

מאוחר יותר, סעדיה כובשי המורה
והמנגן, יציג את ההחאהות במושב
העם שהכליה על הקמת מדינת ישראל

ראאל. ב-1949 עת הבחירה, היה
כנסת הלאשונה היה לתהאות שני
חברי כנסת.

במקופת הכנסת השנייה, היה להתר
אהחות התהאנים חבר כנסת אחד שיבז'
גה שמעון גרייז. הראשון ביהדות
גימן שהיה לו תואר שני אוניברסיטרי
טאוי. והוא לזכות בשני צירים לכינוס
השנייה הסרו 17 קולות בלבד.

לצער כלנו, כבר בכנסת השלישי
עד עתה לא הינו מיזגים. אך עוד
בתקווה, כי כלל חושים למען יישום
עלינו הגנווים. (המשר יבוא)

נות הראשית, העירימו קשיים בהסכמה
רביני, שוחטים ומנקוטים בשל שוני
מנחות, ולא בא של אידיית ההלכה.
המת יצאו בהכרזות, כי השיטה
של התהאנים היא נבנה ורופה, ואפלו
מיד אללה שבידם סמכות הרבענות הר'

כש-המודחוי" והபועל המודחוי" הצע
טרופ להסתדרות נהנו מקופותיה, זה
היה מותה. אבל הופש מקורור להטבת
תנאי הפעול התהאני היה אמור. אכן
גם באירועים נפלת הלהסכתם, שמש הזדמנות
נויזוות למקעניהם בחוץ לביק בעקב
עיט בחומת התהאות.

התקינות והשתדרשות
בשותה תרפ"ה החל מריכוז התהאות
התהאנים לטפל בשאלת התקינות
ע"י קנית קריקוות, סמור למוסבות
התהאניות לצורך הרחבות, וכן שחי
התקינות ועודה לשם קנית קריקוות ל-
הוקמה ועודה לתשובה התהאנים. בועה,
יווצו שווי עילג בה לוי אשכול ויל' גנוו
אדמה בתים וצדיד משקי ובוא לשיכון
כאן מחדש. איה בלב אהילם שחי עסוק
ציוו.

תחללה, בנו על אדמות המושב —
10 בתים — בשביל מגורשי כנרת.
תימנים שהתיישבו בכרת משותה תר'
ע"ב. אלה גורשו ע"י קבוצת דגניה
שהו שפייל בה לוי אשכול ויל' גנוו
אדמה בתים וצדיד משקי ובוא לשיכון
טרפו למושב מושרים.

בהתהאהות, הוחלט להקים מושב מהר
לו עם כל צירוי המשקי ברכבת מחרת
ציונה. העניין עמד להתגש אל, ש-
מלריסיך ומחביביך מפרק יצאו. אחד
מביון המושדים התהאניות, גם ור-
סית את המתישים לעתיד, לצתת מ-
חת חסות מרכז התהאות הימיינס
ולהנבסת מתחת חסות אחרות. הם ייאו
להפיש חסות אר נשרו בהזאות. הפאר
רישם, חווו לתהאותה בצעקה
לו! והיא לא ייללה לשנת בוגר, ובר-
שנת תרצ"א הוקם המושב שירת שלום
שבור זצ"ל.

בשותה תרפ"ד צלו בני תימן על אדר
מוח עמק חוף. קדרו בארות מים, בנו
ונטנו. וכך יסוד מושב אלישיב. מ-
שב זה היה בן טפואה של התהאות
והשתדרשות בו כספים לריבט שם המושב
נתן ע"י אביהם שבב זל' שעשה הייל
בהתהאהות. הוחלט להקים מושב מהר
בotta של התהאות.

בשותה תר' הוקמו ע"י מלקלת התהאניות
שבנות תר' ז' שילום מזרחי שרווי. ואחריה
שנותות זורה (פודסה) הסמוכה לנפר
יונגה ליר יתילן.

בשותה תש' נגמר יסודה של שכות
אפריריים שנבנה על חלק מאדמות קו"
ביבה ווישבה ע"י חימינט ומחייב
צינונים כליל. שם השלונה וכרא ע"ש
היטקן תרצ"ה ד"ר אפיקים רומנש-
טראיך ז'ל. התהאותה איגנה גם ל-
מות, שורדו יסודות תייז"ב — מרע.
בונו: חיליאן, ליד דורה: מהנה יהוד

בחירות וגעיגיות.
מה שאכינו את התהאותה, היא —
היה הדרקון, השעיר, מושם עה
שווים. ואט, למייע לחיות בין מובייח
היסדר לתקומת עמנו באירוע, לאחר
השתדרשות בבחירה הראונונה לאטי'
פת הנבחרים הראונה בה השתדרשו
בבוחן 21,563 בוחרים זכו ל- 20
צירם.

**בשותה תרצ"ה (1950), נסדו הבחרי
רות לאסיפות הנבחרים השנויות. כ"י
הפטין ומלואים מלחוכיד מפעלי ופעלי
ההתהאותה. ייצא עתה בשצ' קצ'**

ג'ם המפלגות השונות, הרבו סכון
ופלוג בבני תימן. כל אלה הפכו ב-
דעת הפלג, אפסותו של היטקן, ובוגדנותם של מתוגיגי התהאותה, נא-
גד והלאסם וסלפה את תכננו.

בנושא זה הגדרו להסתה "המורתיה"
ושופרה עחון "הצפה" וקרו לאבדו
בני ימג, זאת את מלחתה שבראש
עמך ישראל ישיחו. בוכו רחץ חוץ דר
זה האחדון מגע נושא תעודה זו.
ונעד המפקח של הונור, נציגות ברבי

כרא להוציא בזדמנות זו מס' מ-
מקים, שבילטו לעניין הקורא את
אהודות את הגזינט ואת הסוכנות, ל-
השתף השתפות נבלת בהוואות ת-
הdominitiy כשבן גוריון היה בפריג
פרסחה העמונות הזרפתית כי ברג'ן
ין בקרו, הכריו: "שהתמים בארכ'
הס טרוריסטים". בכווא ארצה קלבלנו
ושוו את אשר פורסם בשמו באזורה
עתונאות.

כשבאים מגבית בארץ ב-マイיד הוקמו שני
ובדי צבור: אחד באמירה, והשני
בישראל שבאו עמד הרוב בן ציון
עויזיאל זיל', שכב אל מטרת הסטרטה
לרגליין. ברוב דבקתו במטרת השיג-
גולוסא מהגניא רוזולד רישון לח-
ק מגבית בארץ ר' ב- 35 אורות.
בתוכה מ- 1,000 לירושלים בהפגנה ר'
בתה, למחות על העולה בפני קולונג
קש ייר' הסוכנות. השיריה הגעה ל-
שער הגיא, ושם כוורת ע"י המשטרת
הבריטית בהוראות של היינריך קולונג
קס. אך המקרה פורסם בעיתונות של
אווי יומם, והחדר היה נרחב ומועליל, א-
לי יותר מהתגלגנה אלו החקיימא.
ועד מkart: באזורה עת, במיום

זכריה גלויסקא ז"ל, מייסד התהאותה התיימנית
עתון "הארץ" הצטין בהשמעותו נגד
הציבור התמגנני, וכל מקרת שגראות לו
הכPsiים נועד להבאת עולמים ולכך
ליחטם הארץ את המוצה התימני, ואלו
לארחים נגע מזאת. כמה מבורנינו
בצנעא, למטרת תמייה עתה, קבלות
כגסנו לעורר הראשי של הארץ" או
חיה מר גליקסון. בקשרו ממנה הסבר
והחוקות מאותן משפטות גדרכות. גם
על האיפה ואיפא, העורר קיבל עשות
בזולו, וטע כי הוא חפש לעשות
ברצונו, והבוחרים הנחיהו עליו מה
לומוד רצונו.

כל שיחסוב היהודי היל' גודל ו-
צב הלחמה בין היישוב להסתדרות ה-
ערבי, הלך והחמיר. עם הרכבת המדרינה
הירקון, בעדן 5000 עולים לא יכולו לה-
ביא את העולים עד פורט סעיד. הצע
נו להקים באניות פולמים את אופיריה
ולהביאם לחופי הארץ. ועל התכנית לה-
זאת ידעה ה人选ה את התהאותה. ויל' גודל
הבראה הוכנעת עלילם מנרג'יל ב-
טוטם. רוחה לנו כי הורמן. ולאחריה,
דרשה התחאות, כי גם גואל' תימן
יבאו במטסיהם, וכן היה! שבטנו על
כפי' נשרים, לארכזנו דאה.

יש לצ'ין, שמאותה עלייה שהתגורר-
לה בחאש שילד עדר, הגיעו להסתה
דות תלונות על גיבוב כתבייד, כס-
פים וערדים על מודריכים. הרא-
החותה פנה לגינוי בדרישה, ל夸ר
את הפלשה. היהות כשותפה ברא-
החותה עחון "הצפה" וקרו לאבדו
בני ימג, זאת את מלחתה שבראש
עמך ישראל ישיחו. בוכו רחץ חוץ דר
זה האחדון מגע נושא תעודה זו.
ונעד המפקח של הונור, נציגות ברבי

שמעון גרידוי / אגרת אלדד הדני

כמה ימים ויאנו מתריאם כלום, לא מפניהם ולא מן השדים ומן חיה רעה העומדים שם קדושים וטהורים. וודין הכהנים אמרו, אבלו פרוי אדם לאינס רואין אותו, אלא ז' שבטים היללו בהם יושבים בעבר השנו לנחר שחן רואין אלו את אלוי נבטיין מפניהם ועוזריהם, אנן רואין בני אדם ובניAdam אשר לסתם סוף וזהב הרבה מה, וורען בגדיים נאים ומגדלים חולעת שני וועושין להם מגדים מגירים בפליים וככלים כפליים עד אין זיין. ואלה הם עמלים בחורא ובגבורות לפיכך צוח להם הקה' כל זאת, ורוחב הגהה נבטיין ממאיתים אמה למתהוי קשת, והנהר מלא חול ו-אביבים, והאגנים קולם רועים קרעם גדול או מכל רוח טורה, ובילוי קולו נשמע עד מתוך כליל או ביד כמה נהר מעפר החול ביד או בבליל מתהועע ווולה ווורד בכליל או ביד כמה נהר עצמן. ויש שם מעינות טיבות ומתה עכברים קולם לאגם אחד ומשקין מהם ארכס ובאותו אגם מיט ישרצו כל דוג תהור, עיל כל אכיביו פהרו כל מנוי עופות טהורות, ואוור הנהר ימי אבניהם משקשין בו כל שפת המשעה, ובימי השבותות וימים טובים ישנות יונה, ומד עולה אש לתה שבבות הגזע מערב שכט עד מזואי משני, עבורי כמו החץ מייל מפי האש הגדולה המלהות סביב ומלחת כל צמח עד שנשרפו טבויות הנחל כאשר טאטם במטאטט.

ו- שבטים היללו דין ונופתלי גד ואשר אמר איזום כי היה ארץ טהורה ומישור עומרון קתניהם אצל שפת הנחל לגוזו

במלוחמת, וכך הם עושים עד משל
ג', חדשים וחודרים ומבייטים כל השל
למלך עזיאול והוא מלך בינויהם, גם
ונותנים להן הח' שבטים לנצח כל
אחד ג', חדים.
עוד שבט משה רבי ע"ה הר
צדיק עבר ה', חוניכים מכונדרם ונקרא
שם שבט ינוס, שנש מע"ז ודק
בהקב"ה, והנגול סובב עליהם מהלך
ג', חדשים על ג' חדשים מרובה, ובורין
שם הנגר נחל סנטיטו ע"ש והורא
שובת בשבח והם שכנים בכבini
מפארים ובגנים הדוריים ומגדלים
נאיס הם בוגרים לעצם ולאין בינייהם
דבר טמא לא עוף וחיה טמאה ובמה
טמא לא חייה רעה ולא בזבון ולא
פרושין ולא נקנויות ואבטחים וקשוואים
ובגלים ושומם והיטים ושערום, ומאר
וזאנם וולדיו שתי פעמים בשנה וווער
עים וקוצרים ויש להט גנות פרדרסיט
וכלי מינין קטניות ואבטחים וקשוואים
ובגלים ושומם והיטים ושערום, ומאר
עד צמחו ק' מזרות, והם בעלי אמוני
בעלי תורה בעלי משנה תלמוד ואגדות
ותלמוד של יהם בלשון הקדש, וכך היו
שולמים, ככחם מדורנו אבנוני ולמדנו
החולמינו מפי יהושע בן נון מפי משה
ורובינו ע"ה מפי הגבורה, ואינם יודעים
להזכיר הכלמי תלמוד שחיו בבית
שניהם ואינם יודעים לדבר אלא בלשון
הקדש מהרמראים בין נס' יותר מה
שהחומרו רבנן וככלות שחיטה ור'
שורפות חמיר⁽²⁾), והם חסידים קדושים
וטהורים ואינם נשבעים בשם לעולם,
ולכישומען הוכרת השם שנשבען בני
דן יתירה אפס ווילוחו אווטס ויאמרו
תפלה עניימ, למא אתם פוט ווילוחו אווטס
ומחתים קטנים, וכן יווילרו את
הכל לעבוד את השם באימה, בראאה
ותהותם לבב, ולאלה החסידים חיים כל
אחד ק' ולעולם לא מיתו בנהם
בחמי אבותם ויגשו לבי או לרי דורות.
עצמת הורשיט ווורעים כי אין להם
עלבים ומפלחים ומפלחים, ובhem בעלי
ונובעלי אמוניות, ובתיהם אינם טగירין
בליליה מפני האגנבים כי אין בינויהם
ואין מלך המתו שולט בהם והם ב-

משנת שם'ז ל'פ'ק (1586) בב' יםון כתוב יד מהימן הגע לידי לעיון^ט). כה'י היה כדור ונאספו בו קונטרסיטים אחדים מפאת אחידותם בגודל. בכל הקונטרסיטים יש "טעמים נחומיים" ממדדרשים על התנ"ך. באחד הקונטרסיטים מצאתαι:
 א) "מעשה ישו הנצרי" (חסר בתחלתו). ב) אגדת אלדר הדני.
 ג) מהמשיך יש כשייעור דף "טעמים" שנפסקו בהצטי הדר שלאחריו.
 מאחר שנושא אלדר הדני נתון עתה בהתגבונותי בקשר עם
 כ"י אחר שיפורסם בקרבו, אי"ה, עיניתי בכתביו ר' אברاهם עפשטיין,
 הכרך א', הוצאת מוסד הרב קווק, ירושלים, תש"ג, ושם וראיתי את
 המלאכה הגדולה שנעשהה ע"י המלומד א. מ. הברמן בקבוץ כל
 הבוגר ללבצוי אלדר הדני. בעייני בכתביו שבדי, ראייתי כי אכן הוא
 דומה לספר ד' שבכתביו עפשתין הנו"ל עמוד סט. אלא שיש בו כמה
 חזושים, ולפיכך ראוי לפרסמו בשלימותו.

קשה לי לקבע באיזה מקום בתימן נעתה העתקה, מתי ומונה ואיזו אגרת הימה לפni המעתיק. אמן מההעתקה אפשר להסיק שההעתק היה מ"ח שהעתינו במה שהוא מעתיק, כי במקומות שהגיעו לידי תמייהה הביע את תמייהתו בגור האגרת. (בהתתקאי אני רשותי את תמייהות המעתיק כהערות), כדי למסור את טופס האגרת המקורית.

לקמן טופס "אגרת אלדד הדני" כתוספת לכל מה שנקבע
ומורטפ עד כה בגדון.

ופרדים, ולא מנעו יושבי הארץ את בני דן, וישבו עליהם שנים רבות עד

אגרת אלדר תרני

אשר שלחו השם יתברך על ידי
шибה הידועה כדי לבשר את כל בני
האגיה בשורות טובות מהארון עשרה
השבטים עם רבי אלעזר הדוי שלח
אגרת זו למיוזען אשר באספמיא
ולשادر בני הגזיה
ונדפס שנית שם"ז לפ"ג

ונגדפס שנת שמ"ז ל' ג' ע"י איש ירושלמי יצחק בן לעוזד גב בני הגרונה לשוב בלהתפלל לה' שנגאלינו ויקבץ מ"ד כנפות הארץ עם אחינו לארכינו ויבנה בית רחובותם בחרבם אביה' ג

ישתבחה שמו של מלך מליכים הבהיר שבחר בישראל האומות והבדלים משביעים אומנו מזוות, כל אותן לקיימן בזמננה, וככל נמן שהן רצונם של מקומות אין או מה שולטם בהםם. עד שעריך ירבעם וחתא והחטיא את ישראל, ועת עגלי זהב ונחלה עשרה השבטים ואמר להלום ונלחם עם רוחבם בין שלמה ועט ירושלם, אמרו לו לאהנו נון איזוננו דונין עט איזינו ועם נון יועץ (יעוץ) ואנשׁם נון קומו ולחמו עם שבט יהודה, לוי בתי אשׁר (א), איבנו זו שללא עט איזינו ולא נשׁרנו דם חנן. שעה, גתלו בני דן הרובוט וקשותות ומסרו עצםם למות מלוחמה עם רוחבם, ונתן הקב"ה מלחמות אחרית עד שעצם השבטים דן ואמריקם מאירין ישראל כל עטב דן ובאו רוחבם מצרים ונתקבצו עליה להחריהם ולהרגו כל יושביה. אמרו להם מאי רוחבם נתקבצו לא מוטיטו להרתו לא כתוב בתורה לא מוטיטו להרתו כל יושביה. והלא כתוב בתורה לא מוטיטו עד עט עולם. והיאך אתם להלחרם באזודם ומובא רבא. מיד פישון להרתו שמנם הקב"ה מל' ארבים ונתן להם הקב"ה רוחבם טובה והיו בני דן עולים פישון נosteים על גמלים. והיו עד שעיגנו לטובה ושדות וכרכמי ארץ שמה וטובה ושדות וכרכמי כה"י הוא בגודל של 11x6.

איזור חברו של ר' שלם שבוי

של צבע בירוק, חום, צהוב. השם
בצבע מאופק, יציב ושקט ולא רועש.
ההויטראגיים שהוא מציג יש בהם
צבעים שונים. עדנים

ויטראג' זה, מעשה ידיו של הצייר שלמה עוזריגי, קבוע בבית הכנסת "וזת אהים" בת"א. בויטראג' רואים את קברו של ר' שלם שובי כصحاب ברים הקיימים לבקרו מצד ימין והנשיט — מצד שמאל.

בגנות בת' א' ובסביבתה. בצייריו הוא מגלה דמיונות מהותי והעابر שלו במלחין וניכרות ביצירותיו יוניברסליות ומוליכות. אלו הם מומחיותיו

גבול לגבול מלחך מאתיים ימים על
מאתיים מילים, ובמקומות שעוזנים אין
רול נCKER ביג'הם, ויש להם שדרות
דו-לאיים. ויש להם מלך ושם עזיאז
בן מלכיאל מבני אלילא בן אחיה
סמרק למטה זו, ושם השופט שלטם
עיבודן בן מישאל משפט אשר.
וראבע מחות בית דין עומדות על
אנדריהם. בעעת אשר בקש לו לצאת ל-
המלחמה // יוצק החזעך בקהל השופט
ויזאצ שרכ' האבא, ווקעט שנות ואח'ב
ויזאצחים החיליות, מאה ועשרים אלף
פרושים, ומאה אלף רגלי וזה מקצת
שבט אחד. והנה ד' שכדים כל אחד
מהם יוצא ונלחם ב' חודשים ואח'ל
חווץ, וכל מה שיביאו משלל אויביהם
החלקו עם שבטו, אף עם אותם ה-
נשארים באלהיהם, ושבט דן אותם שהם
מכבני שמשון הגיבור הם גבורי חיל,
ועת שילחמו יאמרו, לא טוב לנו ברור
שניות מן המלחמה, טוב הרים, יפיפית
הרים, מותם הגיבור ואל יונס מן המל-
הכה, ייוצק לבו בת', סט אני אבטה
אוחזק לבני בקוני. שופך דם אויבי
קראותני מעיemi, על כן אשפוך דם
אויבי לאחן, לאחן עלהuns כי ביל מטבח
והוא חזקי כוח, אחgor הגם כן הרבה
ומשמור רוחי בקרבי להראות
מוששי, ביפויו סוטי, כמה פעמים
שבתי נשי כוש ולא אוחזק לבתי
אלא ברוכיש. גם הם תמיד משחטחים
עם אחינו ועם בן אדונינו דוד מלך
ישראל, אמרו לנו ייעוץ (יעוץ?) אין
לך בכל השבטים בגורדים ואנשי מלך
המה כשבטם שבט יהודה, אמרו
כמו והלחמו עם שבט יהודה, מלך
לו בחדי ראס(ך). אבינו דן שלא נלחם
עם אחינו ולא נשמר דם הנם. באotta
שעת, נטלו בני דן ורבות ומלחמות
ומלחמות ונסטרו עצם למות ולשעות
מלוחמה העם לרבעם, ונתקה הקב"ה בלבם
רוח אהורה עד שתצחים משליך והיו
מכבירין בכל שבט דן ואומרין, נoso
מאריטים ונתיניצו // עלית להרהייה ו-
להרגו כל יוישבה, אמרו להם נשיאיהם
וללא תחוב בתורה לא חסיפו לואדים
עד עולם, והלאיך אתם וואדים
למצרים וועברין בלאי. מיר נתיעצז
ללהלום באורים ומואב ובני עמן, ומצאו
בחוב בתורה שנתקה הקב"ה מהלחרישם
ארצם ובנתן להם הקב"ה רוח אהורה
טובת והו בני דן עולמים עד נחל
פיישן גוטעים על גמלים, והו הנוים
עד שהגיעו לארץ כוש, ומצאו אותה
ארץ שמנה וטובה וסדרות וכרכימים גנוו
כ"ה" הוא בגודל של 11 × 3".
שייך לממר שלום ר' עאגני היל"ז מס' ח'
התקופה, תל-אביב. נמסר לי ע"י
ידי ר' מר שמעון נדב. שניהם ישא
ברכה מאה ה.

קיזען מאר שפֿען נדע. שניהם ישאן שבתיי נשי כוש ולא איזהו רבבי
ברכה מאה ה'.

ו שיד שבת על ר' שלום שבצ'

משירת תימן-ב יוסף טוב'

ירינה שכלה עברית). השיר נכתב מ-
המש מחרוזות. בכל מהירות תש-
שורות. ארבע השורות הראשונות ור'-
השתיים האחוריות בנוויות צליעות
שות, ואילו שלוש השורות 55 בנו-
יות מצלעת אחת בלבד. שלוש שיר
קצרות אלו הן הנותשות, ועל
שםן נקראו סוג זה של שר מבני
ההמנגה בשם מושחת, מכונה זה האופי-
ינאי לשירת תימן, נדריר בשירה ספרד.
המאטאי לה רק דוגמא אחת, בשיר
הנגיון: "מעסיט דוד' השקני /
בכוס ממולא הרוני". בספרו של ח.
שרמן, שירים החדשים מן הנגינות
תתקופת מאוחרות יותר, מחוון לתימן,
בגון באחד מפיוטיו של ר' שמואל
בן דודיאן שאלוונקי בן המאה
ההיאן, בספריו ונונן שומרה, שאלוונקי
ההיפוט של יהודו רבנן מהירה, בן
יוסף דוד' יוז', בספר השירה
ההיפוט של יהודו רבנן מהירה מוכן
בנוצרי, ירושלים תש"ל עמ' 253.
שנתן בו היא גששית מהירה וקצובה

החינוך מסובכת למדוי. המחרוזת
הראשונה היא המדראין, ככלומר, ה'
חרוז המזוי בסוף שרוכות הוא החור-
דר בטומי שמי השורות האחרונות
שבכל מהרזה. מוחץ לחוויה זו, ש-
יליא מההדרת כל מהרזהו, מציר
ותה בכל שרוכות ארבע חרויות נז-
ה אשאננות באבע השורות הראשונות:

המשקל בשיר בניו מיתדות ותנוועת. בכל צלעת יתר ותנוועת, יחד שניי תנועות. ב美貌ות הראשונה ו' מסיבת שאינה ברורה לי המשקל בצלען עיזות של התושיח שונגע במקצת: יתר ששתני גוועות, יתר ושתי תנועות.

השלין הוגה השיר בוקיד מל' אבו לל השורות העבריות. בפיאור, יבואם תרגום שורות אלו על הזרות שלם שמעון חיטט מכלון בזוצבי בירור שלם, שסייע עמי בחירוגים כמה מן המבטאים העבריים.

רצוגין להוציא בואה רט לבני מחבר
תפיפות שנותפסם בגליון הקודם של
צומיקם. על-פי דברי הרב יוסף לאפין,
גוזין שמחבר הפיפות ר' חייא קאפה,
הוּא כנראה ר' חייא קאפה שחיה בעיר
צ'כשלאב סוף המאה שעשרה, והנה נור
כל להוטק, כי בשנת תרכ"א נשלח
ככזהב שלחוות מטבילה לעיר רצצ'ב
לרי היה קאפה ובנו יוסף (ר' רצצ'ב),
שדר'ים בלבן גודעים לחמיין — מי
ולואים, סני, לג, ברך טה, חוב, חיין,
אב אלול תשכ"ט, עמ' שלביב-שלג). ל-
הרב יוסף קאפה הוא ר' חייא בן
וילום האלקאפה בעל יילום המדריך
אוור תורה על חמישת הומשי נור
לה. שהיה אב בית דין בעיר דמאר
אמצע המאה היז'ט (ר' רצצ'ב, ספ-
רוות יהודי תימן, ביבליוגרפיה, קריית
ספר ברך כה, תש"ב-תש"ג, עמ'
(39), 265, נס).

ו. איזומה — היא לנמת ישראלי על-
פי שיר השירים ה ד: פה את רעתי
בדרכך נואה כירושלים אימה נדבָר
לולות, וכוננות משוררת יומם בכנפיו
שאף היא גולה חזר עם יש-
רדראל, על-פי השקפת הקבלה ואך
נידיא עתידיה ליאאל אותם. תר המור —
הר המורה שעוליו בנהה המקדש, והוא
על-פי שיר השירים ה, ראה ילקוט שמעוני
סדרשורי חז"ל, ראה ילקוט שמעוני מה
(המשך בעמוד 7)

עליו לך ובשרו	איך בhero המור
בגנו לי יוצרנו	ונשר בשר מזמור
לעפוך תנערו	ומשליכם חנוך מבור
תני לי ואשכרי	ומפניו שהוא שמור

5

- ונכט לוחך נס
- ונשבעה לمعدינים
- ונראה סופרים משני
- ויפאת אלולים ננטיר
- אצלו אגלאותרי
- חלים אלישואען
- וננטיר לבני אלפרא

10 בדרכך אל חוויאת סאכן
 חוואליה אמלאכון
 בנארו מושאעלוי
 נינעם באלאחאן
 מפאה ופאנאי
 שפהחנה כמא אלמראאן
 וטעמה כמא אלפוחל
 וזה סיין אל-ף לאמי-א
 ומי-מן, נבייע אל-מא
 כלשם ואהלו מה

15

<p>בְּחִכָּמָה מַפּוֹאָרִי בְּעֵמֶק מַאֲשָׁרִי: פָּו</p> <p>וְחֻנְגָּה סְבִיבָתוֹ בְּחִצְרוֹן טִירָחוֹ בְּשִׁבְטוֹן וְקִימָתוֹ וְתַלְמוֹד מְגֻהָתוֹ</p>	<p>וְמַהְרִיר וְגַם תָּכוֹן וּפְרָח בָּמוֹ שׁוֹשָׁן</p> <p>שְׁכִינָה מְרַחְפָּת וְתִיל מְפַבְּתָת לְשֻׁנוֹן מְצַפְּצָחָת בְּמִשְׁנָה קְצֹוף נְפָת</p>
	20

מתחבר שגיא רעים
וקשור לארכטחים
מורה לבת רעים

וּמְנַצֵּר בְּדִינָה	חֶגֶר אֲלֹוָתָרִי וּמְסֻכָּן עֲזֵבָרִי: פָּנוּ
וְתָאַן עַלְיָ רָאָסָה	וְקָפְטָאָן נָאָשָׁרִי
עַמּוֹן בְּפָנָטָאָסָה	יְסָלִי לְאַלְהָגָרִי
וְחַסְנָה נְאַנְאָסָה	כַּמָּא אַלְפָדָר אַלְאָתָרִי
וּמְנַצֵּר בְּפְרָדוֹסָה	וּרְדוּן נְאַתָּרִי
וְתָלְבִישׁ לְבַת גָּלִים	
לְרַקְמָה וּמְכִילִים	
בְּשָׂרִים וּמְתַלְּלִים	

וְעַלְמָה בְּשֻׁעֲרִי וְאַחֲלָה מִתְפֶּרֶן: פֹו	וְהַמְשִׁיךְ לְמַיְ חִכָּמָה וְצַלָּח בְּסֻוד קָוָמָה
אוֹמֵר בְּשִׁמְחָתִי בְּעֵזִי וּמְרָתִי וּנְחִישׁ יְשִׁיעָתִי צְפָנִים בְּמָרָתִי	בְּשִׁירִי נִינְטוֹן וְאֹופֵיר לְצִדְקוֹתִי וְקַבֵּץ הַמְנוֹנָתִי יְפָעָנָה לְסֻדּוֹתִי

ניקום לאילם
 לאחבה מוד קלhn
 תפאריה בשיר גילת
 גוראה תדר ינון
 בחרכה ואפסרי
 בכבוד מגהרי
 ואלי בתוך איזון 45
 והכלווע

השיר שלפניינו נדפס כבר כמה פעמים וונרשם באוצר השירה והפיוט של י. דיזידורון (אות א' מס' 2687), אלא שרישומו שם נשתבש לגורמיו. השיר שיצא ב-
תקופת בקבינצ'ה אה' דיויאן שיצא ב-
שנת תרט"ב בברושיםם עיי חיים עמר
ואברלהם נדארה, ולכך שריתו, דף ח.
ב-ט'ב: ב. ס' שריר תימן של ר' חיים
מוהובם, ירושלים תש"י"ג, עם קפ-קסכ'
(קדושים צילום של הדיויאן הנ"ג): ג.
שריר תימן אל"ז אידלזון, סינניינו
המזר"א, עמ' 327—325. ד. דיאאן חפוץ
ח'רים הצעאת מקיטון, ירושלים תש"י"ג,
שירותות, עם' נגינה: ה. מהדורות שנויות
של דיויאן חפוץ חיים, ירושלים תש"ו, עם'
קמבל-קמאן כלל הגראה, הין שלוי
שת המקורות העקרוניים בלתי תלויים
הה בחת, והשיר נדפס בכל אחד מהם
על-פיו במקביל אחר.

מהבר תשיר איננו ידוע, שכן לא, זו
שם לא בראשי המחרוזות ולא
בסוף השיר. אך לא מכך יתולע כל-
שהו של האשר למחברם סמיים. פריחת
השיר מקובלת בשירטו ימיים, ולמעשה,
שתי שורותיו הראשונות הווירות בכל
ממשי ריקון (השותה למשל דיאן
חפץ חיים, שירות, עמי מהרב) ואך
אחד משיריו היודעים ביחסו של שבוי
די פותחה בשתי שורות אלה (שם, עמי

ענין השיר הוא שבה למשורר בשם מלאט (שרה 14–15). ויש לשער שר הכוונה היא למשורר תידוע שלום שב' זו. הדבר מתואש לא רק בשל התהע רצח הרבה הגינית למשורר, מה ש' מתחאים ריך למשוררים מוגעים מבין משוריין תימן ומבן אלה רק אחד הווא שמו סאלם, אלא אף מכוח רמיות שוניות בגוף השיר. כך למשל אומר המחבר שהמשורר שעליו הווא שר היה בקי בחכמת החכמה (שרה 17) וכן עטס בקבלה ובקבלה מעשרו (שרה 35–36, 25–24) דברים ידועים לנו מקורות אחרים לגבי שבוי. נתן ור' עודה, נמצאו אף חד (בשרה 12) לא אגדת המהלך על שבוי, כי הווא חורי בר את המגנוות לשוריין ולבטף נז' יין, כי מתר שיר בביטויו של חזון האופי נימם לשירה שבוי, מהוזע לפטיתה, יש למגנוות אזן את הכלוני שב' גלים' (שרה 32) השגור בשוריין שבוי לכני' סת ישראל וכן המשפט "איילת לאח' בה ממד הלח'" (שרה 41) המציג בפתחם אחד משרין של שבוי שי

ועודין לא נזכרן.
اعפ"י שהשיר נדפס כאמור המשפעמים. לא נתנו העוסקים בתולדותם שלום שבוני ובשירתו את דעתם על שיר זה, שמננו נוכל ללמד הרבה על מעמדו של שבוני כמשורר וכמלחין כדי חכם בין יהודי תימן.

השיר מענין אף מצד מבנהו. ראי
שית נציג כי הוא דרשותי, היינו
עברית וערבית. דבר המקובל הרבה
בשירת תימן. אלא שהשיר נתיחד
בכך שאין לנוינו מחרוזות אחת עבר-
יתית ולאחריה ערבית וכוכן הלאה ל-
סורייתן. אלא שmorphosis הפותחת עבר-
יתית, שתי سورותיה האחראיות עלי
ביותם, ולהיפך (מחוץ למחרוזות האח-
ראית)

בְּעֵל חַפֵּץ

(מכח יי' היהודים בת ימנו)

"השבע"!
הרבינו ונשבע בונקיות חוץ".
לאחר שמנוג לסייע ספל קוהה פטה
מאין נביב ואמר: "אמור, עוזד האתא
עדין אווח את סעדת?"
אווח! ולמעלה מונה".

"אם כן שמעני טעד יקורי, יש לאל
ידי להסביר את כל הנגינה אליך ולאיז
את הוריך טיטיכון לך, אבל זה
וותנה גם שטראג' לזרבי
ושלא תענוגני כל אימת שאני בחיבר,
האתה מוכן?"

"מוכן — ענה סעד חריגית, — אני
נשבע! ונתנו תקיעת כף זה לזה ותמר
שיכו לשוחה.

כעבור שעה קלה, גראו באופק שמי
המורדים כשליחם שתיהם דמיות, היו
אליה, אבוי של סעד וסעדת בת הטוחנת.
משההשין, הכניס מארי אלטביב את
טעפה, שעט ואבוי לחדר הפעלה"
ווחילו בערךת הטקס: "נטול מהותה
על הגעהו והונגה הנאה מזבוחה.
עטמו מן המקום, החלה מזבוחות וזר
רחות לעומתו: "יא גארת" (הציגו עלי).
"אשחדו עליה" (מה רצונך מבתי?).
מיד נמלא החדר מעשן הקטרות, וחוזר
כדי כך ונשמע רעש מוגע לרוגע ודומה
גביר, הלק' הփיד מרגען לרוגע ודומה
לרגע עזוע. הבית, הדריך השתרע על
ההדרונות, מהמה ותדרמה השתרעו על
המושעלים, שלא ראו איש את רעהו
מחמת העשן המושך שתרימר כל זמן
עליכת הטקס.

לאחר מוכן הלק' הרעש ושכך, אז
נשמע קולו הבורור של מארי אלטביב
אמר: "הרבי מבקש מכם אורהיים"
נכבדים, בכל לשון של בקשת הייאר
לנחות ב"מוחלך" שלכם שםנו האגושים
הוא סעד אלקווי, והונגי משביעיכם
בשבاشם אלאקווי, ומכלכון ובכaskell ל-
הוציא את בריכם מוגפו ונפשו של
سعد אלקווי שהיאור לאייננו כמו
שהתלו על אבוי, נקיים!"

לאחר שמנוג ריק באט מלואו
מחחת העשן תנינו תימר והרעש הפעם
יוצר ווקס מהפעט הקודמת. לאחר שעה
קללה, נשתחק הכל והיה חושך גדור.
לפתע נשמע קול,��ול תרגגול, ודבר
מנת החדר: את חברינו נכח מתוך
גופו ונפשו של סעד ריק באט בטרכות
אחריו התאננו האבים: א' הלאシア את
הירית לב הטוחנת. ב': שוז יהיה
בהסכמה וברצונם להמולחל של היריה
ולאותיהם מסכים, עליהם לנענות
כולם יחר: "מוכנים!" שלש פעמים!
היתה דממה דקה, מארי אלטביב הור
סיף קטרות על המהמה ולחש תורכה
וקרוא: "ברשותך רשותי, גנעה קולנו
יתוד מוכנים של שפעים כפי שנדי'
רשגן". מייד ענו כולם כאיש אחד:
"מוכנים! מוכנים! מוכנים!"

לאחר מוכן נשמע קול רעש בשלבי
שיט, והוואס יטור חזק מהפעט הדמיות,
קורdot. ואלא שנטחו רשותה הדומוית.
נשמע שוב קול דובר כבראשונה:
"צא חברנו שד משחת, אתה הפש
הצטריך להיבורת!"

לפתע, הכת מארי אלטביב את סעד

"קד ג א" (כבר בא) — עונת הבית
בריד יינקה הסונונת קראת סעד ו-
צעה: "סיד מן האני" (בלך לך מכאן).

"מונאש" (נקודר) (אין אנו ממעמר
בסט). "בעל בונין" (עוזב את בית).

סעד עמד המום מקובלת הנסים וה-
עוותה והבלתי צפיה. לא הבין בשלמת
ההמורה. האב שעלה בינוים לבית
אתוד מיכריו ושב לד הלהו, השקי
על הענשה והונגה הנאה מזבוחה. ה-
עתונה, בראותה שסעד איןו מסק
עצמו מן המקום, החלה מזבוחות וזר
רחות לעומתו: "יא גארת" (הציגו עלי).
"אשחדו עליה" (מה רצונך מבתי?).
תשתיי מון בונין" (ההמשלה). "יא
יא דולדת" (אי הממשלה). "

אמאמא!" (אי האימאים).

ביני, בני החקטלו עוביים ושבים,

טליד שיסליק ידו מהונגן, כין שוה
לא לפוי בבודו ולא לפוי מעמד משפחתו.

ה

מאותו יום ואילך נערת רוחו של
סעד עלייו והלך אך נכאים: מיעט
באכילה, מיעט בשינה והיה מתבודב
והוות הזיות משונות. "אין ספק, שי'
השיד נכנס בראשו" — נדו אחריו
הבריות.

נותנו וחתוועין החדשין, העיבורו לב
הוירן. אמלא שדאגה משונה דאגה, הילת
דידת דודאגת להלב בעלה, הלהת גטל
רגלו בשניה והלך אל מארי אלטביב
ה"פוחח-ספ"ר" וספר לו השתרשות
הענשה. יקרו את "שללים" ויזירו את
בנין. אך פועלן לא עמדו כל כל כל.
ה

עמיר ספק — ענה מר' אלטביב —
שהשדים החלימו את בני, יש צורך
לעשות "פועלן", לאסוף השדים ור'
להפוך עליין רבייעי בלילית, שזה יומם,
גאג, יקרו את "שללים" ויזירו את
הענשה. לא אראה את פינ'!

בדבורי של האב שנאמרו בתיקות
ובhalbטיות, הכנינו אותו ואצחו
לקבל עליון מריחת אבוי. ומיד נטול
הקםיע ותללו על צווארו.

ב

שיה, תיאק להגיא את בנו ממעחו
המייט, כדרון, הרפה על המשפחה
וסיטם: כל אשר תשית עלי אלשם
ביד חבה.

ונטול מארי אלטביב פיסת קלף,
שרטט עלייה קווקים ואוכלים וקדרים,

עוגלים ומשולשים והויסף עליון או'
התוית ומולות לחשנוש שאין הוא עצמו
מבין בון ולא ללום, קיפל אותה

קפלי פטיטים וכורך סביבת חוטים צבר
עוגנים שנוגט. וthon כרי כריכת היה
מלמל בפי תפלות ולחשים, כיון שהוא
מששיים את מלاكتו, והויסף ידו

שריה בז. טול קמייע זה, יש ל-
הציבו בקובוסט-ספס' סגירה ומוסרטה
היליב, ותללו על צווארו של סעד מחלת
חבורת יידידיו, המרובים שכנו להם
שביטה הנדרת לדרבי המתיקת שה-
טולק להם ביד רחבה ווין טוביה
למרות רוחו של אבוי, וכיוון שהחנה
הנערת בשולי השוק ולא בעיצומו של
שוק, היו הקונים מועטים והבטלים
מורובים. וככל האים שאכתי עליו השעומם,

זה נודם וגועל את הנזוחו וויאצא
לפוש קמעה ואלנשום אוירו של עולם,

בחברת אחיד מדידין. לוי דלפק הנזוח, ב-

חיה ליה זיוור בשרה סעדת

אלחמשה, אותו רוחבו בו גורה שארען
בת-הטחנת, אויל יידמן, לו לسعد

לחותו שהאת מבעד לחולון.

עובר רוחילש בין קירות הבתים
ומייד, דוד כל חלו מוגף למצח היה

ובנות, גדרות, קפנות, מזכירות ומשקאות
ההורכים, מרכילות ומשקאות ומזכקות
למאה סעד החולך וטופף לו ומסקר
בעיניו לכואן ולכאן.

ב

לימים, החלטו הוירין של סעד

להשיאו אשא, ובכוב שהיה ייד ביד ביהם ולא

עוד, שלפעמים עסקו בשותפים במסע

לה דבריים שאינם ממשמעים לשני
פוגים: "אני מצואה עלייך לאסוד עלי
בחך לדבר עט בני סעד, וזה עיטה את

שאיכנס ממעדרנו ומדוע נתענין
להתפתחה עד כדי כן" — יש לשים

שלא אראה את פינ'!

בדבורי של האב שנאמרו בתיקות
ובhalbטיות, הכנינו אותו ואצחו
לקבל עליון מריחת אבוי. ומיד נטול
הקםיע ותללו על צווארו.

ה

עד באותו ערב הזמין שכנו את

הטוחנת, אמה של סעדת, לבתו ולא

תיהם לרגל מסתה. ואולם סעד, רוח

אהירת והרחה, שניה ברון גודול
בעיניו זה, הוא חפש לו דока את

הנערת היפת שבעירנו.

עירנו אשא, ונפה בהירחם על בתו

של מודכי ובכוב שהיה ייד ביד ביהם ולא

עוד, שלפעמים עסקו בשותפים במסע

לה דבריים שאינם ממשמעים לשני
פוגים: "אני מצואה עלייך לאסוד עלי
בחך לדבר עט בני סעד, וזה עיטה את

שאיכנס ממעדרנו ומדוע נתענין
להתפתחה עד כדי כן" — יש לשים

שלא אראה את פינ'!

באותה מוחלה, כמובן מלאלה, ביהודה

באופן מוחלה, שכנח היא משפחת

עלם אלמבריך (צרני טבקה-רחהות).

באחד העברים נשמעה המולה בiami
ריגלה בוקעת מבית שכנו. היה זה
קלו הצורד של סעד, עובי אוחו.

האב לא ענה דבר.

ירדה היפת הענן את המדרגות כשייניה

ולגולות דמויות והלכה לבתיה. קרואת

בריות וכולת היזקון יודע שאלת

הוירין: הענינים — מקנאה שבת-ענינים

וזר צליחיה, והעשויים — מכהה

עממדת מופעדת" (שאפרן עליין).

כבר אמרתי לך, בונת אלמבריך (ה-
אורות), משותן מקרדש' (איינו מ-
מעדרן) עובי אוחו.

דברי של סעד רואו בדאגה חולכת

הגוזרת אותו מפניה של בונת

בונת יונס עטף עטף בעצע סוף?

בריות והולחן היזקון שאלת

בונת יונס לעצם עטף עטף עטף

בונת יונס עטף עטף עטף עטף עט

* בין הקאצ'י והפקיה *

לפני הקאצ'י, ואזנה אל המוקם ונגמונן — לפני הפקיה. מעשנה זה יותר ב' הטעמה על ידי הפקיה בנסוך מן ה' קוראן: "כשהר רערש הארכן אט רערשן וווזיאה הארכן אט נטעל משאה" כך תרעש המורבלת וחיקע לבקיעים...

הקאצ'י התפעל מעות מצח' של הפקיה השפנוגית לשונו, ומגר' גהערימ עגי' ולגשנו מן הבשר.

— הבשר, יא פקי', אינו נאכל אלא לפסוקין, על דרכ' המיליצה והחרוזו — אמר והסת את סיר' המורבלת הריך מקומו ממי' שיפר' קאת הפסוק המתחאים יטול את החלק המתאים. הפקיה הסכים להנאי לאלה תיסוט, וויזאצ'י הרים את טס המקלעת בו הוושם הבשר, הניחו בין שניהם והת' חיל את פסקו:

— והרמנן את השוקים, עם שתי ה' יריכים, לאכלם לחאבון, לשובע ולא לרבעון...

עג'ינו של הפקיה יבוא מהחרוזין. הוא ראת איך הקאצ'י בועל את שתי ה' رجالים בנשימת עזרות ולבו ניבא לו רעף: "וירגן זה עילו למלות את הכל עד בלתי השair ילו שיד". ואית אשר ייגור פקיה בא לו: בעידוחו חורש מזימותיו לישר מליז'ר תיו פסק הקאצ'י את פסקו בשנית ואמר:

"כאשר יעפו בעלי החנוך אל קינן, כך נספים אלה בקרביו ימצאו משכנן". — אייך פקי': — צח' הקאצ'י למשבתו של זה ולכבוד לשונו ומחר' וגט' את שתי הכנפים — אם חתית מן המתהטלים היה גם מן המפסידים... הדרת גודלה אזה' את הפקיה לא מראות עיבון ולשמע דרב' הנאנצ'ן ואיל' יכל עוד להחריש ולהאטמא, כמו' כל מידי איב' האתער בשנט' מליז'ר והרוויים ונדרו מפין כברד בשעת סופיה... "כאשר החטור לנמלת כל ספרינה, הפטותה העין לנוטה ברגוניה, כך כל הנוטה מן הבשר ועד הגנת' הספרינה, עליונות ותהתוגה, קרבן, צואר וראש כרוכות אדמנגה, בתוך קרבני ימצאו עט' כרוכות וכוננה, כמו הדג שבולע את יונה".

— תן את הראש, יא מונחס'בו התשטע, יציר הרע — נהם הקאצ'י הור' שהוא דוחק ידו והוות' בכח את הראש מבין שניינו של פקיה: "אפיקו את הראש הוא נלקח ביל' זרך אין בו ברכה, מון השדים — לבניים! — זהו מה שאמיר בעל המשל —

קוצ' מאומחה..."

* תכונה של מתחלה' בזיהה זו שמעתי בימי' יידז'וט פערם דבות מפי יהוד' בשם חסן סעדיר, אש כפר בית אליז'יד, שהיה בצל הווור בחסן עליון. בינו של חסן טיעיד עמד על אם חזך כי מגדורו לכל' יהודי עובר אורח להאר נתקבחו בחומר ובשע' ובמיחא' דבד' וזהו, וביחס' יהודים שעשו דרכם לא'...

חסן סעד'יך' זכה לעלות לא' ולמות בשיבת' טובה. הוא נקר' על ארמת עפוגה, יהי זכרו ברוך!

אהרדי' עד עתה.

— וווק' בוים הזה? תקול' הארץ שחקיא אטו?

— בדרכים נפלות נפלות נפלות נפלות...

טרם נקרה לפני פקיה רב ערמת' ממו...

הerrick נזרו מלך' ושב' לסוד.

— הסר' שבעת' שבעת' מורה' להומין

אתו אל שלחני...

— הבליט' קח את הדעת והתר'

את שבועט!

— כוונת' לדעת' יא מבורכת. אם

הוא מן מק אני מן המקמק. הביבי

את הדעת

האשת' חשה והגישה לקאצ'י דלעת

דמ'ית' כד' שבבצ'ים בה את המהאה...

וות' החזק' בה בשתי' ידו' ונמך' ל'

חולון הפונה למסגד. לאחר מוכן תקע

הקאצ'י את פיו בפי' הדעת' וקרא ל'

נזה' בכל' מאודו' שחוקל' שלו' לא

יפירץ' הוזה:

— א' פקחון יא פקיה'!

הון יא פקיה'!

אך' כילה' הקאצ'י את הקראיה' השלי'

שית' והות' לתה' לתה' המתה' הגולו' פירץ'

בקול' רם' ופנימ' בדורות':

— הנני אדרוני' הנני' גברתי'!

ילילם' ברוך!

המסחת' כל' היליה', אמר בהטעמה

וחתקס'ו.

הפקיה שהבini' בהוש' כי הקאצ'י יפה

את שבבתו החקלא' לא לשבד' ולהקוט'

לרי'ן. והוא החג'ב הארכ'י הקאצ'י ב'

הסת' החשכה' ולבג'נס' זה לטור' ביחס'

המק' הפלטה' אהרוי' בדור' בדור' צעדי'

לצ'ו'ן' והסתה' בעיקולי' המודרגות. מ'

מקום סתרו' רם' ופנימ' בדורות':

— לאן יא קאצ'י, ולמי אתה אומר

להנחינה' לנפש'?

— כבר פcrit' פיך להחפלל "

אעטקה'!

הפקיה בשנות' את גבוח'ו ומיתר'

لتה'וס' מוקם' ליד' השולחן.

עד או'ר' הבוקר. השלים איפוא את

נדך' ורוכ'ת' דמ'זות'...

לה'יב' מאכ'ן' אבד'ר לא יכול' היה

ל'ה'יב' אבד'ר אבד'ר...

ולא' יא' אונז'ו...

ההמ'ה ערבה לאונז'ו של הקאצ'י

ולא' יא' אונז'ו...

ולא' יא' אונז'ו...</

יוסף דחוחה לוי / עיריה וቤת אב

ולבגנו הנחל את אהבת ישראל ותורתו
וחותבניע בהם את המכילה לעלה ל-
אורי. הוא היה אומר: ישיבתנו בגולה
היא ישיבת עראי ולגאות נזכה כל
יום. "חכמי הארץ" כי לא תם כי לא יכול
ליחסו".

לabei היה קול נעים ומתרוגן. הוא שמש שליח צבור בבית הכנסת אשר ייש מאבותיהם. במלומורי חקון החזות, היה קולו רעיז בכמיהה עזה לנצח וירושלים. מה רב מתחה, נעמה ר' סוסמה, היהת האירה סביבה בזמור את הפוטיטים הנשגבים, "אל מטהך בשפריר בביון לך", אגרהם בן מימון, וברכי איזולה"ר, ר' יהודה הלי. בתרפלתו בגבור היה מרעד את לבו ומרתקאו אלין. נימיות נעלומות של חבה ואצמן קשו את לב הגבור אליו ולחתתו ומוסדו היהת השפעה וכובד

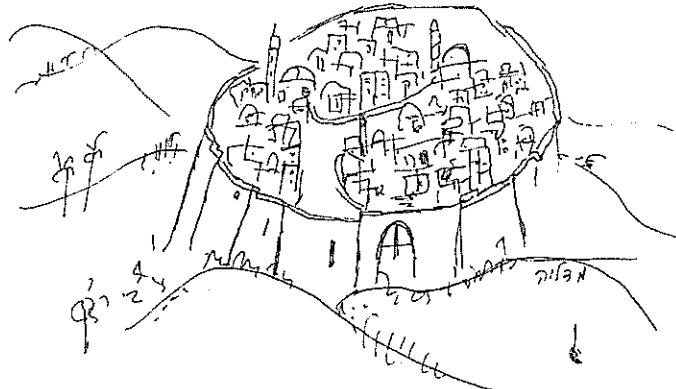
במייתו וגבעונו לציון לא היו מופשטים וויחדים גוריא. אך פעם נסה לעקו עצמו מתגלות ולעלות לציון, אלא שהיו עוכבים שוניים. יעקב שבושי הדרידים שר הפוך וככלו את משאותו נפשה, ועד יום מותו לא חדל מלשאקו לשליטה, ולגיון.

ד – חווית ייחודות מזועעת.
אחד מזכרונות הילדות הראשונים שלינו קשורים לעבר בהיר וקדר, שבו בא אפי' מבת ההוכנות, נשוא ונסער ומזועע עד עומק נפשו, הוא התרכז בחדרו כאירוע בסוגו. ואני עמד מלחוץ בזעפה באימה על דממתנו. אותו ערבות נודע לי מפי אמי על מאורע מהיריה, אשר ארע לכהלו ומשפחתו.

זה אשר קרה: שני חברים יתומם ילד ולדה, קרובי משפחה מבני ג'בל עמר, אשר אביהם ואם הפטרת, ונור לילם הילדה צפוי עי' המלצות לשמה. אביו יום פוליה להצלה, וכן נור לשם כך ביהודי צער גמרן, מבני המקם, בשם דוד גרשין, מגמותו היהתה להבראי חם לבגעה, ומשט לעדן ולאראש יש' ראל. דבר ההבראה נושא לאשטי מלוכת, פועלות ורשותה דחתה לאסרו את אבי, ומיד לאחר מכן העביר צד והוראות עם שליחים מיוחדים לאמר את הנערים עם מבריחם ולעכרים. דוד גרשין נזון במסחר, והילדיים הוועברו לשמה, היליד והילדה היו בגיל רך מادر. ואך פיי כן לא קל היה להבראים על דרכם. וرك לאחר נפתולים רבים הצעיזו המשמדיט לטשטוש את תור דעתם היוחדים ולהשיכם אמרת שרטש ומוקרים. הם גדלו באבטלה ורעות של והשופש של אבטלה רעד עלי החוד. היליד גדל וגצתיין בלמודין, ובמורוזת הזמן אף געשה לאזות חשוב בקרוב

างשי הדת והמלוכה.
יום אחד (זה היה בשנות תש"ג),
בზיהו כבר גדול ונכבד בטביחתו,
הוזמן לעיר חגי, הסמוכה לעיר
מלמדתו גבל עלי, אז וודע לו מפי
างשי בני ביליעל, כי הרו"ר הירושדים
הורישו לו ונכשים, והם מוכנים להעדר.
שנוכסיהם אלה מזכירים בידי ר' סאלם
עוזץ, דוחה הלאוי וחבריו סאלם
מאיר חיים כרבה סאלם מעברי. ולא
אחר המומר להזכיר את אבי וחבירו
לידין. הם הושלכו לבית הסוהר של
תג'יה הנקרא בלשון סג' נהרו "אל-
נעפְרָה" (המעלי). שופטם של אבי
וחבירו היה לא פחוות מאשר סין
אלאלם אגדה, שהפך לברכה לימים
אתה למת אביה, האמאם חייא, לא מאם
תחימן. הוא אמר לאביו מפורשות, כי
לא יצא מבית הסוהר, אלא לבית
הקבורות זורואו (בית קבורות זה היה
מיועד למורדים במלכות). באם לא
ישליש כל המתגיגים מלמר מירושון
(סוף בעמוד 16)

ג — דיווקנו של אבי
אבי, סאלם ברבי עוזי, דוחה הילוי,
ולוד בג'בל عمر בשנת תרמ"ט. והוא

Maspero בני הפלמלה היה כשבמאורט נזכר בדורות שקדמים עתיקה, שהיתה משמשת ערבים, בימי חаг, לשם פלאחנים והווים, כגון גנדנות, מהלכות של יירוה ורקיוט וכו'.

ערר ומספר בת היכנות היה ארבעה ולן גדיות ועתיקות. הגודולה ביהדר נבנתה יתירה על שם של ספר עמק ממין, הנקרה מרגזין, ספר זה חתום ליריעות גוויל חום ורך ממש, כמותו מיחסת לאחד הצדיקים בשם ר' ברברחים אלערשי. ויש אומרים, שכחובו אחד מבניו של אבא שלם שבוי, פרר זה היה קינוח של משפחה אחת בשם אלצ'אזרין, והוא מציין כתוב בימי ר' רשלום בן יחיא יוסף דוד ברמדז'וני נמי נקרא „כנסת בית אלדוחה“. בית היכנות הילדיו בראשון לציון. בית היכנות נשים המכונה המחומרה של בית כנסת זה נושא בית גינוי לכתבייד עתיקים.

א – עירתי ג'בל עמר
דברים ראשונים הקבועים בוכרוני,
או עמי על דעתך, הם הנוגה וה-
אקלים אשר בהם גדרתיך. תמצאים,

אשר בו נולדתי הוא גיבל עמר. עיר אמצעית זו נקראת לפי המוסורה על שם עמר ابن אלעאא, שהיה אחד ממשרדי הצבאות שהתרPEARמו בימי מאורעות המרד החיצוני גם לאחר מותו של מאורע זה נקראת בשם מספרה, שער עיר אמצעית נקראת גיבל לא אמר, ופירושו אינן ספק, שער גיבל הרה-הפקודה. ואולם אין ספק, והוא מתקופת החכמים.

העיר גיבל עמר בגורו על הר הבוה. היא מוקפת חומה כפולת, ולזה ישנו שער: השער הראשי מצד צפון-מערב, נקרא אלחצין (מכבר) והוא בניו מעריכת מגדלים בתחום החומה הבירה. אגדדים אלה שמשו לשמשה על הכנריות אשר הובילו אל העיר.

השער השוני, מצד דרום ונקרא באב אל-לפּוֹרְצִ'ה — (השער הפורץ) לפי האגדה מספרה על צדיקיה וחכמיה של העיריה, בזמן קדום, מתם מוכרים ר' אריהה הכהן, ר' אדרה הכהן, ר' אדרת ר' חד צוחחה מעשיה שעשו פועלות בדרך קבקבך-המעשיה והגנו עליה מפני כובשיה, והר אוביים, כן שראו את חוממתה חור

אותואש סביב — נסוגה. הרובע היהודי מנדז' במדרונו המזרחי של הכהה. מרבית בתיהם היהודים מתהדרו מלבושים נאים לבניין אבוי גות', והם מתmeshיכים בכך לדורות השער הדורי של החלק. אך שכאן-iseה ררובע עוברת דרך חומות וווערטן.

בפינה הדרומי-מזרחת של האריה,
תחת הגורן של ר' יוסף בן משה
החווזה הלאוי, נמצאת מערה ששמשה
סוסמאות ומחובא בהודוות בעת צרעה.
בפינה גזירה של שטפים עתיקים.
בפונה לעיירה זו, במרחב של חמץ
שברשות פילוניארים נמצאת עיירה

ב – משפטם בדעתם

מושצת של משפטת דוחה. יהלומי הוא העדר עזך, הילא היה מטהפת עשייה, גודלה ומוטענת מאה. הילא היה שירה גם בחומר וגם בolute. ממנה שיצאו תلحנדי חיכמים, ענק אחד משפטתנו זו בבר לאענגן בשנות בקצ"ט שטרות, היה מארי עוזץ' וסעיד יסדו בצענאי כברברה מסחרית בשנותיה על משפטות לכסארא ואלמרשטיין. מוציא הברה החותמת אלגנפרר', היה רחוב קורחה זיל. בימי עמלך שנות בריל'ו ל' פטרון — חותם אלגנפרר', נפטר ר' עיד דחויה לילוי בעיר מנאכה בשור ור' מעדן, לרגל מלחמה, והוא צער ימים ויפת תואר. יש אומרים, שהוא מת בעיר זו ע"י המנסים שחדרו תמן ווכלו.

לפנינו "חותם אלגנפרר'", נאסר אהינו בכור ר' יוסף דחויה להלי ע"י השל סוחר "אלקזרא", בשתיה והושם בבית שחתדרו מכלואו ונשבע כי לא ישפחתו. מכר את רכשו במחריר

דוחה פרושו בעברית תורתה מליליאנלי. השם מיסוד על תוכנות של אוניברסיטה וטכניון, מלבד שהייתה עשויה גם איש נדייב לב שתרוסט לכל צאצאים.

שנויות בשם אל-צְפָאַרִי, הבוואר על האַרְבָּה, מוקפת חומות סבב ומגדלי שמורת רביים. יודיע דבר מוסרים, ברוכות מי רבות, שמנגנים של מאות שנים ומחמש, ממנין ימות החמה, ששמו לאגירתם. כמו כן מתנוססים בה מסגדים רבים, שבאזוריהם נקבר בזוגנים ושוגנים, מושלים מוסלמים ידועים שם. אמצעי התרבות קברו של האمام אל-חדי ابن מג'זר חמיד אוין.

לששה קילומטרים ומצאתה של א-לע'ן, מביין וא-זונב. במקביל ל-אלע'ן פורט אלגיאלה, שמסאון ור' אלע'ן פורט נמצאת העיר המרכזית תונגה', שם השם מקום השלטון המרדי לאמאם יהיא ובני אחמד. היא כבירה של עירה בתוך רודע'ה ומוקפת במספר מאכזרים חשובים כגון ר' אלקארה, געמאן, ר' יהיאן ולר' הכאב. ה' היא משמשת כמרכז חקלאי ובורת תימן צנעה.

הרביע העברי בנווי על רקע זה התרחבו ובין הרביע היהודי מתמחה

שלמה כודליה / שלום נמרם בגבורות

נה (1917), היחסים בין היהודים לשולטן הטורקי היו ב忙着נות "כבדו והשדתו", ומשום כך גבר חדי. ספי רתוי הדבר לבעל "עדון" ה"ה אבר-באל ווילר, מאייר בקרנו עוד באוטו באלו אצל יחוינגןך שהיה מראשי הארגון היהודי, על מנת לא קיבל הדרכה, אם כי אכן יהודים במחה הענין.ليل שומרים היה לי אותו לילה. בהגעהו לרוחבה בית הסראייה ברואה לעיני כל מהות האים של תולדותיהם בכבר. פחדי חבר, וכך נשא רגלי כושלות הגעתם לסראות.

שומרי ראשו היליכוני לאולם ה' רחוב ידים — מקום מושבו. הוא בירכני לשולם וצוה על כל הנוכחים להשתארנו לבגרו. לאחר יציאה קזרה ר' גישוש נאמנויות לשולטן אמר: "הוואיל ואתה המכונן המומחה של הראנוע בודאי שאות יודע סודות של חשמל, ובאמת כן, אני מצווה עלייך להקים עברוי מערכת של איותם להודיעותך. והוא המשיך — בטוח אי כי סחר, וויאו ריעו ר' יפו — ידע לך שטפה את גוףך וברכי בשלותך, ואך דעתך צוללה דוחה, הנה ניגוץ במוחוי ריעו לך החשובות: קומנדנט חסן בק וגערץ — אמנים נכוון שאני מומחה, אך לא יכול לבצע המשימה כי רק מכונן עם גורטו שהבא מ' איטליה, ולא עינו לשחק לאדם אמינו באולוקים כמוך כי יש לי ידע לעשוות מבודק שאלוקים ואצל אמא רמא. וה' אך אם נגור עלי מאי רבן עולמים להחויר נשמי נסמי לבורי, יeo. כן."

אלחר שומו את תשובה. — הת' ה'ך אננה ואנתה, מקצהו של החדר אל קצחו, כמו שבקש להתען ברכך. לאחר מכן פנה אליו ואמר: מי אמר שאלוקים גור עליך מות? וכי אמר רעל הו גודל ממן? הוא האלוקים, ואך טפח על שכמי קמי שאומר זכאי אתה והוליכוני אל המדרון רחוב ד'

הריש שטחים על ידי טרקוטרים ב- מלומות מORTHAKIM מישוב. קשייו הר' אישים עם אפנדים ערבים סייעו לו רביות להעברת קרונות מידי גוים לרשות יחוינגןך קימת ישראל או לא- מושדות יהודים אחרים. דבר, שב- אהם ימס היה גו השעה, על אותם ימים של תקופת שלטון תורכיה, אומר מר ערם, נכתבות הרבה, אך יש מקרים אישים מנין רבים: ואכליר שניים בק (זהו אשר בנה קומנדנט חסן בק) הוא אשר בנה את המסגד שלו שמו, ברוחו הכבושים בתלא-אביביפוף על ר' ז'ן ז'ן ובודות כפיה. במבנה של המסגד עבדו חינט אין כסף גם בעלי מלאכה יהודים) ניבת תוליה בארכ' ישראל של ר' ימים הם היה, היה גבר בגיל העמידה, אדם מאמין וקנא לדת האיסלאם.מושבו הקבוע היה בסראיה אשר ביפו (ליד השעון). ערך היה. הוא מביא למשפט והוא הדין. העובר על מז'ה פיו — דינו תליה. ואם ינא המורה את פיו במלוקות עד זב דם, הרי עשה עמו חסד. נכחתו של חסן בק במקומות צבורי כלשהו היהת בהכרח מביאה לאימה.

במקביל לכל אלה מעשי הרשות היה עוצר ושפיט לבני אצולה, גור- מנים, אוסטרים, תורכים, ערבים, יהودים ור', ואולם הראנוע ע"ז. ואט כל ההונסה היה מקיש לעניים ולר' השוכן מרפא. בק' בנואה היה מאון משחו במעשי העיני האלוקים. זוכר אמי מקירה של ארבעה נוצרים וארבעה ערבים שייצאו בסירה לחוף היה כבד. וזאת למרות האיסטור של המלחמה. על ר' ידי חסן בק עקב המלחמה. השמונה נתפסו והוזעקו לתוליה בכרכ' הסראייה. ואבאותו בק' יצאו שליחיו להודיעו בזכור על המאורע. בהגעהו, לכרכ', נתגלה לעני מראה אימים זה: המונגים המונגים של אנשים וטף אחוי פחה, מרומים עיניהם אל מול הגוויות התרבות. למרות כל האפסם, הש' מרורה דמת'מות. שאליו הש' מתרה דמתה, דמת'מות. שאליו הש' משימה ניכבה היה נינו ביחס תפילה בשם "סוכת שלום", אשר היוו חור' הש' עללה לא רץ' כאשר ابوו, אטורו נ' שמי זדקה ר' ג'ענבו ע"ז אדור' דתנו אשר הכנסה היה קודה ע' עלו עמו סיוע לנוקדים מבן הצבור שבחווגים שלנו. חלקה של אגדוננו "צעיר' הד' מורה" בעצוב דמותו של העדילען מושך ואמר לילה ז'ל, עלו עמו ארצתה ממנה אשר בתה. הרוי נכו' ברו בבית העלמין של תל-אביב שהה מרווח מאר' מהשוו. גם כן בחולות, אך מ' היה מאמין כי קום זה נמצאת ברוחה של תל-אביב היהת ר' מ' מחייך מר שלום ערמים ומוטף: בהתיו נער, ערך הייחי להתחדשות דברים, ובעוד מרבית חבריו הצעריטים פנו לעובדה במקצועות: סנודריה, חייטות, אפייה או נבאות; הר' אני נמשכתי אל המכוונות, מקצוע שהיה נרחק לנו, ומגע מתwil ה' ברבות הימים והשנים להיות המג'ל לאלפי פריטים, בלבד מהליך האנושי של בית החירות נימן, שעסוק בו עשרות עובדים.

הנה ר' הלוחת הראשה של מדינת ישראל, כמו כן הקימו בו בית תפילה בשם "סוכת שלום", אשר היוו חור' הש' ש' שמי זדקה ר' ג'ענבו ע"ז אדור' דתנו אשר הכנסה היה קודה ע' עלו עמו סיוע לנוקדים מבן הצבור שבחווגים שלנו. חלקה של אגדוננו "צעיר' הד' מורה" בעצוב דמותו של ג'ענבו שליחון מושך ואמר לילה ז'ל, עלו עמו ארצתה ממנה אשר בתה. הרוי נכו' ברו בבית העלמין של תל-אביב היהת ר' מ' מחייך מר שלום ערמים ומוטף:

ביהתיו נער, ערך הייחי להתחדשות דברים, ובעוד מרבית חבריו הצעריטים פנו לעובדה במקצועות: סנודריה, חייטות, אפייה או נבאות; הר' אני נמשכתי אל המכוונות, מקצוע שהיה נרחק לנו, ומגע מתwil ה' ברבות הימים והשנים להיות המג'ל לאלפי פריטים, בלבד מהליך האנושי של כל מאות משתפות. על כל מדיהם המגוונים.

ונזכר מר ערם ואמר: "בעצם, כבר לנו להזכיר מכוונות חדשנות של ר' ג'ענבו מאיטליה — לטפית בית ראנוע, ואטנו הוטלה עלי משימה זו להתחילה בארגון חלקה של 'צעיר' המורה" בעדילען. דיוינגרף ידע לנצל היטב את חילשותם של ג'ענבו שליחון המנדט הבריטי, אשר אהבו לחזון בהשפעות מורהות פומביות. מר שלום המגוונים.

המיועד לו ביציע. והנה הופיע בחדר המכוניות שלחו ונטצ'וטי סור אליי בהפסקה. התציבתי בפנוי והוא ציווה עלי להוית בסראייה למחזרה בשעה 10 בלילה. הימים ימי מלחתם העולם הראשי-

חולות, גבעות ומורדות של חולות צחובים, אפרים; חומיים. וכל אשר מפנה הכל חולות. אך היו מנוותם עז. האגודה עשתה לה למטרה לקדם את חברי הלאה אשר עליהם נבנתה המקומות האלה אשר עליהם נבנתה העיר תל-אביב — במילס אלו פתחה חברה היה בהדריכתו של ה"חלוץ" את שיחתו מר שלום ערם אשר יוסף שברינץ זיל (מי שניהה הגיעו לגבורות ביום אלה. וזה 60

דים ואך ליוו אוטו עד לרוחה לי מהמת כל שומרי הראש' רוביים, וכך נפלדיי מעמו בהבטחיו לו שאם אמא אדים יהודים את סוד החשמל אציגו בפנוי.

(המשך 15)

שנה הוא מלווה את העיר תל-אביב מיום הנחת אבן הפינה, אך הוא ישב כבר ביפו 15 שנים קודם לכן, שהרי הוא אלה לא רץ' ישראלי בהותו נ' ש' שמי זדקה ר' ג'ענבו ע"ז אדור' דתנו אשר הכנסה היה קודה ע' עלו עמו סיוע לנוקדים מבן הצבור שבחווגים שלנו. חלקה של אגדוננו "צעיר' הד' מורה" בעצוב דמותו של ג'ענבו היהת ר' מ' מחייך מר שלום ערמים ומוטף: בהתיו נער, ערך הייחי להתחדשות דברים, ובעוד מרבית חבריו הצעריטים פנו לעובדה במקצועות: סנודריה, חייטות, אפייה או נבאות; הר' אני נמשכתי אל המכוונות, מקצוע שהיה נרחק לנו, ומגע מתwil ה' ברבות הימים והשנים להיות המג'ל לאלפי פריטים, בלבד מהליך האנושי של כל מאות משתפות. על כל מדיהם המגוונים.

ונזכר מר ערם ואמר: "בעצם, כבר לנו להזכיר מכוונות חדשנות של ר' ג'ענבו מאיטליה — לטפית בית ראנוע, ואטנו הוטלה עלי משימה זו להתחילה בארגון חלקה של 'צעיר' המורה" בעדילען. דיוינגרף ידע לנצל היטב את חילשותם של ג'ענבו שליחון המנדט הבריטי, אשר אהבו לחזון בהשפעות מורהות פומביות. מר שלום המגוונים.

היתה בימים ההם אשה יפה וудות לבך הא נבחרה למלכת אסתר" משך שלוש שנים.

מר שלום ערם עשה הרבה בשיטות מעמד רם ובין הטרוקים והערבים. באוטום ימי מלחתם העולם הראשי-

מכונאי של בית ראנוע, "הפלא של אוטם ימי" היה בו ממש מעליה גדולה. תפקידי הביא לי קישורת חז' טוביים וחודקים עם צבר בעל- מעד רם ובין הטרוקים והערבים. אגדות "צעיר' המורה" ביחס עם חבריו

אהרון צדוק / הרב שלום הורי (గובל) ז"ל

האדם לדוגמה

(��יון לדמותו)
ונעקר לפתח, ונלקח מאתנו נחים
פילוסוף. השיר באדם וטוהר הלב —
אין לנו עוד.
בתרם עת, בעודנו במלוא כוחותיו
שופע עדין מושך עולם, וריך זה
וירפא, צחזר בגדירות האותה. ולא נשי

עתה החל לראות את ראיית התגש
מות חלומות חייו והנה הדביקה אויר
זה מהלה המאורת. שקנה בקרבו,
וארבה לו שנים, הארכימטה נימקה
באכזריות את פתיל היהו.

ואז, צד מאיד וויאב הלב, שנעלמה
מתוכנו דמותו והילכות חייה היומה
בכל ישותה וחלילותה, זו, דמות אשר
דוגמא ומופת, אוד אשר יציר לו ב'
עצמו את צלמו האנושי, את צלם הר
אלhim אשר באדם.

לא למד נחים ברכי ספר ובאוני
בריטאות ורכש לו, בכוheiten עצמן,
השלחה מקיפה ועמימה. לא אומן
למקצוע, אך הגיעו מלהקתו של שיא
של התפתחות מקצועית. לא הודה
בגיגונרונו והקנה לעצמו ערך רוח
מדות תרומות ואפיינן דוגל.

נהר היה לא רעש, לא גשם ולא

העלת סביבו צורות וחול — היה

זה פלג הזווים בדמיה ומעמיך אפר

קו הזורם ומשקפה את גדר

תין.

בגערויו בגולה, לא הרבה בהרבה
ושגמלחה בו ההכרה כי המולדת, הד'
אם, קוראת לבניה הפורים לשוב
אליה. מיד קיים בצעמו אח "הגשמה
העزمית", ועלה לארכ' בשנת 1930.
התעגה בימים הראשונים בכל התרבות
אות והמוראות אשר פקדו את "ה-
חולצאים", באוטם חיים. עבר מעבר
דה לעבדה עד שהחמהה בענף הבניה
בפטנאות. גם באקופת חומר עבודה
של הזמןם, האם. ריבים התיאשו אדר
הוא לא אמר גוש, ולא בקש "

"דת" חלק מהבריו אלא פנה לעבר
אחר לתור אחר בסיס קיום, וכשמצא
לו עבדה שורה והליך כמלא מ-
קום, "הדרס". אוזו בהזחמיר כל
כלו לעובדה שהוצעה לו. השיקע בה
את מרצג, שלא ירע אותה. ופה "וְתַ
לְה" נחים, ברוך הכהנות בכל ימי
רונותיהם התקדם וקידם את המקצוע.
טיפס עליה, טיפס והגיע יראש ה-
הנתק פתיל-היה. תנצבה.

• לשלהמה ומזל גראפי, לצביה מעודה, על מות האם
ג'זאל — כוס תנומאים.

• למזל ושלמה צדוק וליהודיות אקצ'ע על מות הסבנתא
ג'זאל ז"ל — מחומינו לכם.

"אפיקים"

הניהם אהילו אשה ארבע בתות ושב
ביהם. אכן, באץrina שינה את שמו מ-
טאלס גבלו לשлом הררי. פטי שהן רקי
הנוך בניו, עמד בראש דאגותיו ו-
עשה בויה לבעלמה מכילתו, בלבד כי-
הבית יקבלו הנוך טוב, ואכן, עמלו
לא היה לשוא — הוא מצא פסק ב-
כך שולק מבניו גמר אונברוסטה ו-
טכניון וחלק לפחות בימיטרוף תיכון.
הו ראה בחנוו, עיקר ראשון ו-
ישויל לקדום העדר התינוקת. ובכל
הזמןנות שבחאה ליזו, הטף לאחדים
והרגיז את הצורן והחובב המוטלת
על ההורדים לשם את המחשה ל-
רוק בחנוו בנים, הנוך הרואין ל-

שנה. ולא הסתפק בחטפה בלבד. אלא
גם הוציא מכספו ועור לארחים בכיר
הו כבד את אמי השאהיכה ימים.
דאג לכל מהצורה וסיפק צרכיה ביד
נדיביה. לא רק שאיתמה את מבני ה-
ביה. אלא היא ליתה המזביה והמיא
ועל פיה ישך כל דבר. היא ליתה
החלמה לשולם בנה שתהיה כבר בין
שביעים וחמש, חרדה שאין לה גבוי.
והוא, היה מתפלל לה, שלא יטלק
אותו מן העולם הזה לפני שסתולק
במי יושבים בחיבורם ו��ם ומסתפר
אינם. לרבות דרבdagתון, ייגר לה צער
במוחו מלחוקת. ואכן תפלוו נתקבלה
— הנה הוא נפער ועדין לא מלאה
שנה מפרטת אמו.

נתקיים בו אותם הדברים שהאדם
איכל פירושיהם בעליים זהה והקרן
ליימת לא לעולם הבא. ועל כלם, הוא
הפליה, שאנו ישבים כולם כדי
לחקות את עוצצת של ההפלה. והוא
גורס, שהכל תליו בנו ושללה
בוחש-השיטה והושמד לשיחיטה על ידי
מי היה אלאי'י' ומאדי' יואק'א
ובאשר אב בית הדין מר' יוחיא
יצח. תשובה את צנעה וחודר לעירנו ירים.
כבר היה בידיו הרשות לשחיטה ו-
בדיקה, גונך על מותה גمرا ופוקדים
שפוג בbatis המדרשות ה-ג'ל. ומכוון
שחיה בנוב, הריך ומפלפל — חפש
עד מהרה מקום כבוד לצדו של תלמיד
מכאן, שליה מנגיג קלה לירם וה-
סביבה במים החמים. הכל היריו בו
בקני בריסכמה, למרות גילו העזיר.
גם השופט המוסלמי היכיר בו כעליז
(מלוד), ושחרר אותו בשל כך מס'
הגלוויות.

אולם, מהמת המזב הכללי שהל
והחמיר בתימן — עז מר' יוחיא סאלם
את תימן וירד לעדן. ולא עברו ימים
מנע עצמו ממתן שעורם. ומה רבה
מיד אלמוני, אלה שחיו שמי עלייה
לשחרורי שלחה בתם התקדמות ב-

הדין של עדן באוטם הילמים, וגם
ביר מנהם בניו. כל אלה סמכו ברב קון. לא
עליה תלמיד חכם בדורו ירין, ומגנו
כי מי שמאחרי מפסיד את הסברת ה-
רקע של הסוגיא הנלמדת והענינים
הנסכניים אותן הנקה להקביק בה
של עדן היה זו יד ושם.

למרות שמאבו הכללי והרווחני היו
גברו געוגיאו לארץ ישראל, והוא יהוד
עם אביו ואמו וכל משפחתו עלו ל-
ארץ בשנות 1924-1925.

ארץ מס' פטר לאחר עלייתו התקבל

לעבודה ב"מקוה-ישראל" כעוזר לאדר

פה וכן כמושחת ובורק. או עבר עט

כל בני משפחתו לגור במקוה-ישראל

אל, שכבר היו לו שני ילדים. במשך

הזמן נולדו לו עוד ארבעה ילדים. והוא

מספרדי אפגניסטן

מאת זבולון קורט

מישתך יהודו

אחד מלכי פרוס היה אהוב יהודים, תמיד היה עושה להם טובות ומכביד אותם. והיה לו וויל רשות, שונא ישראלי. ואחד הימים ישב בצדקה ה' גננייהו בגן המונגים קץ נבר מילך ומפלתו בין כל ניגנת. כתוב בלב המלך אמר לו זוורי שיערכו לפניו הצעגה שחטמה אותו וצחקו קצת. אמר החזיר הזטור מלך: אם אתה רוצה לצחוך, צרך לקרו לא יהורי, כי לך יגולמים להצחיק, שיש להם הרבה קוגנדיטים. המלך השיכם, יצאו כמה חיליקט מהגן לחפש יהורי ופוגשו בו היהודי שהלך לו לתהום. תפשו והובילוו לפני המלך. היהודי פחד מפניו, כי לא ידע מכל הנעשה, פנה אליו המלך ואמר: אומרים שאתה יוזע להצחיק, אני רוצה שתראה לנו משער ממשחק הוויזרים, היהודי גמר גם מפחד ולא ידע מה אלمر. התעורר החזטור ואמר: ג'יהוד לאפריך (הוויזר כופף) מה אתה עמד כמו צדיק, תען שה משול ותוראה למלאך ממשחק הירך. התואיש היהודי והסכים וביקש פקעת חותם. אחר כך אמר לו זוורי החזטור שיוישט את אצבען. קשר ה- יהורי את קצה החוט לאצבען של ה- וויל, אמר לו להחזיק את ידו ב- גובו. והחטייל לפסת לשוחה לוחש

שלום עמרם

(סוף מועד 12)

אתה. גם הוא נכשל וחזר לשורה.
(ונפלה מהומה בין הנערלים).
תמי, בראותו את המבוכה שנפלת על המועמדים לרגל שלגום — הת' ממלא לבו רחמים. ומיד, מרומות הירוח ללקיק בהצטננות כרוית, יונק להציג את המזב.เหลא כל מאמן מיזוד גל-גולן-גרודוק, בול ברמוכותה, (רווקה ההיא מתתקתק. שכן עדין היה מוצץ מן אסוכליות) עד שニיטשטו להם העניות, ונתעוזה פרצופם עד לחמלה. כלתו, בעיר בקרבת האיסטוניסטים המוחה, בכללו, עוזר גועל שבוגינו. אך קבלנו את זה מתוך הבוגנה, שזה מהיר הדמוקריטה...
הצלחו של תמי, שגעתה לפיו כל חזוקי התחרות, עררה את זעםם של המועמדים כולם, והם ייצאו מנדרם. להפתעתם כאחיהם, התפרצ'ו יוסי ושו ווביס ואותם יז'יר והחלו מכין ב' אגביופים את תמי ואוחדיין, זו מימיון משמאלי, תוך קריאות היסטוריות: "איינכם מומנוין, התחרות — זה בלוף מקראבלי אחד גדול! השפטון — הוא יונק".

ואכן הורות לכהן, זכתה שכונת**אברהם** ראשוניים במקומות אחד. לקיטם מה שנאמר: **הקס הוא כתה**. **הכלה – אבי השלוון!**
עד כמה שנדוע לנו: **שיטות חברירותו**, שהוא המצאנו ולנו **לTOTAH** ית' זכריהם עליה, הסתנה אל מעבר לשכונתו, ומשמש עד היום נר לעורכי**ביחי רומרמחכים** בכל העולם תחרותי. **כללו נסילתדרות וולא אשילום תמןalogies.**
אננו מוחים על גניבתידעטנו ורעירו

השתלטות על אחרים. לא למד פודוגרפיה והנור ובכל זאת היה הורה לשבב בבריתו עניות אופי וארצית. ציילום רוח עם מיניג של השכלה בגופה וגאננות משפחתיות. בוגנה היה נחום לא רק במקצועו, בונה והוא צירר היה בכל מהות גשווה, בונה את עצמיותה בבניין הארץ ונתחם את חיקו. וכשהגעעה השעה בה בוטה לו בית (וחבל) שעשה זו באה מאוחר בעוטנו. אחר עמל יום מפראך והיה אז אל מגרשו להשליט את מלאכת הבניין על כל ענפיה, ולא עוד אלא שנטע גם כרומ ולא דוקא ("קרון בן שם"), אלא באדרמה הרבתה. נזיר וגון הפקידים ור' האילנות אלה היו משאת נפשו ר' היימס ולהם הקדיש כל רגע גנו. הק' ריב כל קורש של כוח שנשאר לו, והוא יומם; אחר עמל העבודה היה ר' הביתה, לא למנווה, כי ר' רעד ל-גני עログת הבושים". לא שעה לעיפוטו שוחרר באדרמה הצעירה, ניכש, והדר וחשקה את פליהו הצעירם. ואט נוד דמן לו יומם פגוי, הר' אוֹר הובוקן קרא אותו אל הגן, ואפלת הערב גורשתו בונימה אל הבית. ואו, הקדיש את שחוותו לקליאת ולהשתלטות. פרי עמלו - הבית הנאה, נוהו ר' ברמי הפורם בתוכן שמות סלעי ירבען

שלים, המתנוססים במורד בין הרים להר הדר צל והר הדרסוס".
עתה, מולן אבוי הבית מעבר ואבי הכרם לא הרחק משם, בחור אחותה אדמתה, שהיה רכון קדבתו, כל ימיו לעבדה, ורוחו ונפשו עליה כל עולם געלם ולטומם ודמתה עד. שם... בעולם געלם ולטומם ודמתה עד.

חכשוש המזרח

**סוכנות ביטוח
בל ענפי ביטוח
מיוצגת על ידי
מארח חבוש**

ג"א בוניהודה 9

ז' חותם פילומוט ז'ל

(סוף עמ' 14)

תגלה יחסו זה לעובודה עם שיגורת
שיטים והגנן, וגם בתהנבר עליו מהר
תלהן, לא הרפה מעבודתו ומשיך ב-
זרומה מתחדס יטורי שאל בתקפיה
עד כלות להחותיו האחרוניים.
איש רעים היה הנום, ואחוב הברה
מעמלות לא פגע באיש, ואילוט בעברית
ונחוג היה בקפנות יתרה. והאר-
ביביד', כביכול, על עשי המלאכה.
דרודוש דרש יוסדיות, נאמנות והבנה, קרא
דברם כל על גופו והיה החלוץ בכל
חבר וידיע. תמיד נכן להיטיב ול-
עיזור במיטרואת אהבתו לכל אחד ואחד
בעיני הזכר לא עזינה נומר, לא
בשעות הקשות ולא בזמנו הרוחה את
הברחות איזורו, והבר בסתורות
בממלגה ונא בועל כל תפקיד וככל
משימה של דרישת השעה. חבר נאמן
וממסור היה למשעה. ואלו לאלכה היה
עוצמי, כדרכו בדורותיו. ולא הסס
לשנות את השקפותיו מסקה למצה אם
הנגן או הציגו הוליח את זנתה.
השתרך בעפלות של הגנתו ומראו שולים
בקימי המאורעות הרבים. מעולם לא
הקל על עצמו ונענה ראשון לכל
צורך השעה.

כְּרָמֶל מִזְרָחִי

2. גיון צבעים. תלמיד שיגרויים ב-
צבע הין.
3. אין צורך להחליק אחורי כל מנה
את סוג הין.
4. ניתן להציג יין ורוד לאורך כל
הארוחה.
5. חשוב מאד להציג כל יין בטמא-
רטוטה המתאימה לו (יין לבן קר
מאוד, יין רותה קר מאור, יין מוסט קר
מאוד, יין אדום בחומר החדר).
באו ומתריד ליווה הין את האדם
בଘאות, במשתאות ממשכים ובטעורות
של יום ולילה.
בהתאם למוסורת הקדמונים דרוש
הין לעילול האוכל ולבריאות הגוף.
רצוי להתחשב בכללים הבאים ב-
בחירה הין:
1. להציג יין מן התקל אל הכלב.

